

Rasûl-i Ekrem Efendimizin altmış yıllık hayatı içinde, nikahlanmış olduğu zevceleri oniki idi:

- 1) Hazreti Hadîce
- 2) Hazreti Şevde,
- 3) Hazreti Âişe
- 4) Hazreti Hafsa
- 5) Huzeyme kızı: Hazreti Zeyneb
- 6) Hazreti Ümmü Seleme
- 7) Cahş kızı: Hazreti Zeyneb
- 8) Hazreti Ümmü Habîbe.
- 9) Hazreti Cüveyriye,
- 10) Hazreti Safiyye,
- 11) Hazreti Mâriye
- 12) Hazreti Meymûne isimlerinde idi.

Bunlardan Safiyye: Safiyye, msevî olmakla beraber aslında Arabdı, Mâriye: Mısırlı, diğerleri Arabdı. Arab zevcelerinin altısı, Mekkeli Kureyş kabilesindendi .

1) Hazreti Hadîce -radiyallahu anha-

Rasûl-i Ekrem'in ilk zevcesi: Hazreti Hadîce idi. Evlendikleri zaman Hazreti Hadîce: otuzdokuz, Rasûlullah: Yirmibeş yaşlarında bulunuyordu: Yirmibeş sene beraber yaşadılar. Bu yirmibeş yıllık mesud aile hayatının onbeş senesi, Peygamberlik vazifesini ifaya başlamadan önce geçti. On yıllık kısmı da, Peygamberlik devrinin ilk bölümünde idi. Rasûl-i Ekrem'e ilk inanarak, arkasında ilk namaz kılan Hazreti Hadîce oldu. İslâm tarihinin en büyük kadınıydı. Peygamberimizin yedi çocuğundan altısının annesi, Hazreti Hadîceydi. Hicretten üç yıl önce, Hazreti Hadîce vefat ettikleri zaman, Rasûl-i Ekrem: elli yaşında idi.

2) Hazreti Şevde -radiyallahu anha-

"İbni İshak"a göre, Rasûl-i Ekrem Efendimizin, Hazreti Hadîceden sonra, aldığı ilk kadın, Hazreti Şevde oldu. Peygamberimiz, Hadîcenin ölümünden birkaç ay sonra, Tâiften pek müteessir olarak dönmüştü. Şevde ile evlenmesi, böyle bir zamana rastlamaktadır. Şevde, evvelce, kocası: Sekran ile birlikte, Habeşistana, ikinci kabileyle göç etmişti. Kocası orada vefat etmiş, kendisi Mekke'ye yalnızca dönmüştü. Yaşlı bir kadındı. Sıkıntı içinde bulunuyordu. Kocası, müslümanlık uğrunda, evini, vatanını terketmiş ve hayatını feda eylemişti. O zaman İslâm cemaati azdı. Bu kimsesiz kadını, memleketin âdetine göre, himaye edebilecek hiçbir vasıta da yoktu. Rasûl-i Ekrem, kendi maişetini, müşkilâtla tedarik ettiği halde, Şevde ile evlendi: (677). Hazreti Şevde, Rasûl-i Ekrem'den sonra, Hazreti Ömer'in halifelik devrinde vefat etti. Şevde, Rasûl-i Ekrem'den, beş hadîs nakletmiş, bunların birini "buhârî" rivayet eylemişti.

3) Hazreti Âişe -radiyallahu anha-

Rasûl-i Ekrem Efendimizin ilk eşi Hazreti Hadîce, Hicretten önce, Mekke'de vefat edince, Rasûl-i Ekrem yalnız kalmıştı. Şevde ile evlenmezden önce Hazreti Ebûbekr'in kızı Hazreti Âişe ile Mekke'de nişanlandı. Hicretten sonra, Medine'de nikahlandı. Nişanlandığı zaman Hz. Âişe

ondört yaşındaydı. Evlendiği zaman ise denildiği gibi, çocuk yaşında değildi. Onsekiz yaşında bulunduğu tarihî olayların incelenmesinden anlaşılmaktadır:

Sahîhi Buhârî'ye göre, Hazreti Âişe, Kur'anın Mekkelî âyetleri gelirken oyun çağındaydı. Bu yaştaiken, kendisi "Kamer" Sûresinin nazil olduğunu söylüyor. Kur'anın 54'üncü Kamer sûresi, Mekkelî sûrelerdendir. Bu sırada Rasûl-i Ekrem "Erkam"ın evinde bulunuyordu. Rasûl-i Ekrem, Hicretin ilk senesi Hazreti Âişe ile evlendi. "Bakare" ve "Nisa" sûreleri vahyolunurken Hazreti Âişe, Rasûl-i Ekrem'in zevcesi bulunuyordu. "Bakare" sûresi, Medine devrinin ilk zamanlarında nazil olmuştu. Mişkât sahibi der ki: Hazreti Âişenin hemşiresi Esmâ, Hicret esnasında 27 yaşında idi. Âi-şeden on yaş büyüktü. Hazreti Âişe de, Esmadan on yaş küçük olduğuna göre, Hicrette onyediyâşındaydı: (678). Rasûl-i Ekrem'le evlendiği zaman, on-sekiz yaşında bulunuyordu. Hazreti Âişenin altı yaşında nişanlandığı, dokuz yaşında nikâhlandığı hakkındaki rivayetler doğru değildir, tarihî hakikatlere aykırıdır.

Vakıa, Hazreti Âişe, gençti. Küçüktü. Rasûl-i Ekrem ile aralarında yaş farkı vardı. Fakat, bu yaş farkı yüzünden evlenmelerine, memleketin o zamanki âdeti mâni değildi. Fazla olarak, Hazreti Ebûbekir, ilk zamanlardan-beri, Rasûl-i Ekrem Efendimizin en fedakâr ashabından bulunuyordu. Manevî bağlarla bağlı bulunduğu Peygamberine, akrabalık bağlarıyla da bağlanmayı çok istiyordu. En büyük emeli buydu. Rasûl-i Ekrem de, böyle düşünüyordu. Peygamberimizin Hazreti Âişe ile evlenmesi karşılıklı duyguların, isteklerin bir neticesi oldu. İki tarafın arzusuna uygun düştü. (368 sayılı Hazreti Âişe maddesine bakınız!).

4) Hazreti Hafsa -radiyallahu anha-

Rasûl-i Ekrem'in zevcelerinden biri de, Hazreti Ömer'in kızı Hazreti Hafsa idi. Peygamberimizin bütün hareketlerinde nasıl büyük hikmetler bulunuyorsa, evlenme işlerinde de mühim sebepler vardı. Hazreti Ebûbekrin kızı Hazreti Âişe ile evlenmesi hangi sebepten ileri gelmiş ise, Hazreti Ömer'in kızı Hazreti Hafsa ile izdivacı da aynı sebebe dayanmaktaydı.

Hazreti Hafsa, önce "Hanîs" adında ashâbdan bir zat ile evlenmiş, onunla birlikte "Medine"ye de hicret etmişti. Fakat, ilk kocası, "Hanîs"ın Bedr gazvesinde din yolunda şehid düşmesi üzerine, Hazreti Hafsa dul kalmıştı. Hazreti Ömer, kızını tekrar evlendirmek istedi. Ona eş olabilecek erkeklerden Hazreti Osman'a başvurdu. O zaman, Hazreti Osman, Rasûl-i Ekrem'in kızı olan zevcesi Hazreti Rukıyye'yi kaybetmiş bulunuyordu. Ancak, Ömer'in teklifine karşı Osman, müsbet bir cevap veremedi. Düşüneceğini söyledi. Bunun üzerine Hazreti Ömer, Hazreti Ebûbekre müracaat etti. Fakat, Ebûbekr de sükût ile karşıladı. O zaman Ömer hiddetlendi. Canı sıkıldı. Ancak, Hazreti Hafsa, babası Ömer gibi, asabî mizaçlı bir kadındı. Kendisiyle geçinmek kolay değildi. Fakat, kızına münasip bir koca bulamayınca, Hazreti Ömer çok üzüldü. Rasûl-i Ekrem Efendimiz Hazreti Ömer'in üzgün bulunmasını arzu etmedi. Çünkü, Hazreti Ömer de, Hazreti Ebûbekr gibi, varlığını Hazreti Peygambere bağlayan en yakın arkadaşlarındandı. Ömeri de, Ebûbekr gibi akrabalık bağıyla kendisine bağliyerek memnun etmeyi düşünmüştü. Hafsa-yı bu sebepten kendisine nikahladı. Hazreti Hafsa, Peygamberimize vardığı zaman; otuzbeş yaşındaydı.

Evlenme işinden sonra, Hazreti Ebûbekr, Hazreti Ömeri gördü. Ömer, kendisine sükûtle mukabele ettiği için müteessir olduğunu bildirince, Hazreti Ebûbekr, Rasûl-i Ekrem'in Hafsayı isteyeceğinden haberi olduğunu ve fakat, Rasûl-i Ekrem'in bu sırrını ifşa etmek istemediğini, bu sebepten sesini çıkarmadığını anlatmış, şayet Rasûl-i Ekrem, Hafsayı almamış olsaydı, kendisinin Hafsayı almağa hazırlandığını da sözlerine eklemişti: (679).

Hazreti Hafsa, Rasûl-i Ekrem'den birçok hadîs rivayet etmişti. Hafsanın vefatı, Muâviye

zamanındaydı. Asrı Seâdet müellifi der ki:

- Hazreti ömerin kızı Hazreti Hafsa ile Hazreti Ebûbekrin kızı Hazreti Âişe haklarında, tarih kitaplarında bir çok hikâyeler görülmektedir. Bu hikâyelere, münafıklar tarafından uydurulan bir çok şeyler karışmıştır. Bunları okurken dikkatli olmak gerekir." (680).

5) Hazreti Zeyneb -radiyallahu anha-

Huzeyme kızı Zeyneb, Hilâloğulları kabilesindendi. İlk kocasından ayrılmış, ikinci kocası; Cahşoğlu Abdullah da, Uhud gazvesinde şehid düştüğü için dul kalmıştı. Rasûl-i Ekrem, Hicretin üçüncü senesi, Hazreti Hafsadan sonra, Hazreti Zeyneb'i de kendisine nikâh etti: Zeyneb: Ötedenberi "Yoksulların Anası" mânâsına "Ümmülmesâkîn" adıyla şöhret bulmuştu. Fakirleri, yoksulları, gözetler, onları yedirir, içirirdi. Orta yaşlı, merhamet sahibi, iyi bir kadındı. Rasûl-i Ekrem, Zeynebi: hem himayeye muhtaç bir dul bulunması hem de şefkat, sahibi bir kadın olması sebebiyle nikahlamıştı. Fakat Zeyneb Rasûl-i Ekremle pek az yaşayabildi. Üç ay sonra vefat etti. Namazını Rasûl-i Ekrem kıldı. "Beki" mezarlığına gömüldü. Hazreti Peygamberin hayatı esnasında, Hazreti Hadîce ile Hazreti Zeynebden başka hiç bir zevcesi olmemişti.

6) Hazreti Ümmü Seleme -radiyallahu anha-

Adı: Hind, künyesi: Ümmü Seleme idi. Ümmü Seleme, ilk kocası "Ebû Seleme" adıyla tanınmış "Abdüleşed oğlu Abdullah" ile birlikte müslüman olmuş, Habeşistana göç etmiş, oğlu Seleme, orada doğmuştu. Habeşistan-dan Mekke'ye dönen "Ümmü Seleme", Mekke'den de Medine'ye hicret etmişti.

Ümmü Seleme'nin kocası çok cesurdu. Bedr ve Uhud gazvelerinde bulundu. Uhudda yaralandı. Hicretin dördüncü yılında vefat eyledi. Rasûl-i Ekrem, Ebû Selemeyi çok severdi. Ölürken başında bulundu. Son dakikalarında onu teselli etti. Kendi eliyle gözlerini bağladı. Cenaze namazını dokuz tekbirle kıldırınca, herkes, sehven fazla tekbir aldığını sanarak, kendisine sordukları zaman, Rasûl-i Ekrem:

- Ebû Seleme'nin bin tekbire bile lâıyk olduğunu, cevap olarak söylemişti.

Ebû Selemenin vefatı esnasında zevcesi hamile idi. Ümmü Seleme çocuğunu doğurdu, iddet zamanı da geçti. Fakat, kocası Ebû Belededen sonra, çok fena duruma düşmüştü. Rasûl-i Ekrem, kocasının ölümünden tam dört ay sonra, Ümmü Selemeye evlenme teklifinde bulundu. Ümmü Seleme, önce tereddüt etti:

- "Ben yaşlıyım. Rasûl-i Ekrem bende ne Seâdet bulacak! Fazla olarak, bir oğlum, bir kaç da kızım var. Mizacım da çok kıskançtır." diyerek tereddüdünü açıkladı. Hazreti Peygamber, bunların hepsini hoş gördüğünü bildirdi. Ümmü Selemeyi, kendisine nikâhlıyarak himayesine aldı. Onu teselli etti. Hicretin dördüncü yılı idi.

Rasûl-i Ekrem'in bütün zevceleri arasında, Hazreti Ümmü Selemenin en sonra vefat etmiş olduğunu, Sîret yazarları ittifakla yazmaktadır. Ümmü Seleme, Hicretin ellidokuzuncu senesinde öldüğü zaman, seksendört yaşında bulunuyordu. Medine'de, Beki' mezarlığına gömüldü.

Fazl ve kemâl bakımından, Ümmü Seleme'nin, Hazreti Âişeden sonra geldiğini, İbni Sa'd, Tabakat'ında bildirmektedir. Hadîs rivayetinde Hazreti Âişeden başka, Rasûl-i Ekrem'in diğer zevcelerinin hepsine üstündü. Hudeybiye muahedesinde en büyük hizmetini ifa etmişti: (Hudeybiye Muahedesi maddesine bakınız!).

7) Hazreti Zeyneb -radiyallahu anha-

Rasûl-i Ekrem'in zevceleri arasında iki tane Zeyneb vardı. Biri: Huzeyme kızı Zeyneb, diğeri: Cahş kızı Zeyneb idi. Cahş kızı Zeyneb, Peygamberimizin pek yakın akrabasındandı. Bir taraftan öz halasının kızıydı; diğerk taraftan dedesi Abdülmuttalib torunuydu. Kendisini, Hazreti Âişe derecesinde tutardı.

Cahş kızı Zeynebin ilk kocası, Rasûl-i Ekrem'in azadlı kölesi ve evlâtlığı Zeyd idi. Zeynebi Zeydle evlendiren bizzat Rasûl-i Ekrem oldu. Hazreti Peygamber, Zeynebin kardeşi Cahş, oğlu Abdullaha, Zeynebin Zeyde verilmesini teklif etti. Fakat, Rasûl-i Ekrem'in bu teklifi iyi karşılanmadı. Zeynebin kendisi de, velisi bulunan kardeşi Abdullah da, Zeydi istemediler. Onlar, her ikisi de, Zeynebin, Peygamber tarafından alınmasını düşünüyordlardı. Çünkü, Zeyneb asalet sahibiydi. Kureyş kabilesinin Hâşimi kolundandı. Aynı zamanda, Rasûl-i Ekrem'in halazadesiydi. Zeyd ise, azadlı da olsa, bir köleydi. Arabanânesine göre, asîl bir kadın, bir köleyle evlenemezdi. Halbuki müslümanlık, bütün insanları, yaratılış bakımından eşit sayıyordu. Kur'anı Kerim:

- "Sizin. Allah katında en şerefliiniz, takvaca en ileri olanınızdır." buyurmuştu: (681). (Mekke'nin Fethi maddesine bakınız!).

Bu sebepten, bu Arab ananesinin kaldırılması gerekiyordu. Rasûl-i Ekrem bunu önce, kendi akrabası içinde tatbika girişti. Zeyd ile Zeynebin evlenmesinde ısrar etti. Bu suretle, müslümanlıktaki hakikî müsavâtı göstermek istedi.

Rasûl-i Ekrem'in bu ısrarı karşısında Zeyneb, istemiyerek Zeyd ile evlendi. Bununla, Arabların eski ananesi yıkılmış ve ortadan kalkmış oluyordu. Bu, en büyük bir inkılâp sayılabilirdi. Fakat, Zeyd ile Zeyneb mesud olamadı. Kurulan bu yuva seadete eremedi. Çünkü:

Zeyneb, çok dindar ve Allahtan korkan bir kadındı. Fakat, sülâlesiyle, güzelliğiyle iftihar ederdi. Azadlı bir köle ile evlenmeyi bir türlü hazmedemi-yordu. İki taraf birbirini küfüv ve emsal saymadığı için, aralarında geçimsizlik başladı ve bütün şiddetiyle devam etti. Zeyneb, sert ve mağrur bir kadın olduğu için, devamlı olarak kocası Zeydin kalbini kırıyordu. Zeyd, artık, dayanamadı. Rasûl-i Ekreme müracaat etti. Zeynebi boşayacağını bildirdi. Rasûl-i Ekrem, bu halden çok müteessir oldu. Çünkü, evlenmelerine bizzat Hazreti Peygamber sebep olmuştu. İsrar eden kendisiydi. Zeyde:

- "Karını tut, Allahtan kork!" diye tavsiyede bulunuyordu: (682). Rasûl-i Ekrem, kendi tarafından tezvic edilen bir izdivacın başarısızlığa uğraması şayiasından ve bu başarısızlığın herkes tarafından söylenmesinden endişeleniyordu. Fakat, Kur'anı Kerimde:

- "Allahın açığa çıkaracağı şeyi kalbinde gizliyordun. Halktan korkuyor-dun. Halbuki korkulmaya en ziyade lâayık olan Allah'tır." buyurulmaktadır:(683). Ancak, Zeyd, Rasûl-i Ekrem'in bütün tenbihleri hilâfına olarak karısı Zeynebi boşadı. Çünkü artık, Zeyd de Zeyneb'den nefret ediyordu.

Cahiliyyet devresinde, Arablarda bir an'ane daha vardı: Evlâtlık öz evlât sayılır, öz evlâdın bütün haklarına sahip olurdu. Müslümanlık, bu geleneği de kaldırdı. Evlâtlığı, yalnız "din kardeşi" olarak kabul etti. Kur'anı Kerim, evlâtlığın dul kalan zevcesini nikâhlayamay, manevî babalara halâl kıldı: (684).

- Vakta ki Zeyd, onun dilediğini yerine getirdi (onu boşadı). Mü'minlerin evlât edindikleri evlâtlarının zevcelerini, dilediklerini yerine getirdikten sonra (boşayıp iddet çıktıktan sonra) almalarında beis görülmesin diye, biz seni onunla evlendirdik. Allah m emri elbette yapılıır. Kur'ân âyetiyle, eskiden kalma bir âdetin daha ortadan kaldırılması bir zaruret halini almış oldu. Bu sebepten, Rasûl-i Ekrem de, hem Zeynebin, hem de akrabasının isteği üzerine Zeynebi

nikahladı. Esasen, Zeyneble bütün akrabasının arzusu bu merkezdeydi. Rasûl-i Ekrem bizzat teşvik ettiği bir izdivacın iyi bir netice verememesi karşısında bu teklifi kabul etmek mecburiyetindeydi: (685). Kendisini, vicdanî bakımdan borçlu ve vazifeli saymıştı. İşte, pek basit bu meseleyi, İslâm düşmanları dillerine dolayarak, Rasûl-i Ekrem'in, Zeynebi, yarı açık bir kapıdan görerek güzelliğine hayran olduğunu, Zeydin bunu haber alınca Zeynebi boşadığını, sonra, Zeynebin Hazreti Peygamber tarafından alındığını iddia etmektedir. Avrupa'nın bütün mutaassıp yazarları böyle söyledikleri gibi, mutedil yazarlar da bu fikri ileri sürmektedir. Bunların hepsi de, Zeynebin Rasûl-i Ekreme pek yakın akraba, halasının kızı olduğunu, onun, Medine'ye hicret eden ilk müslümanlar arasında bulunduğunu, Rasûl-i Ekrem'in Zeynebi Zeydle evlendirdiğini, Zeynebin Zeyde varmasından önce Rasûl-i Ekremle evlenmek istediğini kabul ediyorlar da, sonra, iftirada bulunuyorlar. Rasûl-i Ekrem, önce Zeynebi almağa istekli idiyse, onu bakireyken almasına kim mâni olabilirdi? Acaba, Rasûl-i Ekrem, onu görmemiş miydi, Bunu söylemeğe imkân var mıdır? Çünkü Zeyneb, Peygamberin yakın akrabasındandı. Zeynebin izdivacından ewel, kadınlar, tesettüre (örtünmeye) riayet etmezlerdi. Zeynebin gerek Zeydle ve gerek Rasûl-i Ekremle evlenmesi, tesettür âyetinden önceydi. Hicab (örtünme) âyeti, bu izdivaçlardan sonra gelmişti. Rasûl-i Ekrem, Zeynebi yakın akrabası olması, müslümanlığı ilk kabul edenler arasında bulunması itibariyle mükemmel bir suretle tanıdığı, sonra, gerek Zeynebin, gerek ailesinin, onun Peygamberle izdivacına taraftar olduğu halde, Zeynebi bakireyken cazibeden mahrum eden sonra yarı açık bir kapıdan görünce, ona cazibe yeren ne idi? Bu masal o kadar ahmakça bir uydurmadır ki, akli selimi olan bir adamın bunu, herhangi bakımdan kabul etmesine imkân yoktur: (686). Fakat, hristiyan yazarlar, hristiyanlık taassubu yüzünden, ancak kendilerini tatmin için, bu gibi pek çirkin iftiralara ehemmiyet vermektedir. (687) Hazreti Zeyneb, Rasûl-i Ekrem'le evlendiği zaman 35 yaşındaydı. Rasûl-i Ekrem'in irtihalinden sonra, Ona kavuşan ilk zevcesi Zeyneb oldu. Hazreti Zeyneb, kendi kefenini bizzat kendisi hazırlamıştı. Hazreti Ömer zamanında vefat etti. Cenaze namazı halife tarafından kılındı.

8) Hazreti Ümmü Habibe -radiyallahu anha-

Hazreti Ümmü Habîbenin adı: Remle idi. Habîbe adındaki kızından, dolayı künyesi: Ümmü Habîbe oldu. Ümmü Habîbe, Kureyşîlerin başkanı ve Uhud, Hendek savaşlarında başkumandanı Ebûsüfyanın kızıydı. İlk zevci: Cahş oğlu Abdullah ile birlikte Habeşistana hicret eden ikinci kabileye katılmıştı. Abdullah, Habeşistanda hristiyan olmuş, fakat, Ümmü Habîbe müslümanlıkta sebat ederek kocasından ayrılmıştı. Ümmü Habîbe, yüksek aileden olduğu için, başka birisiyle evlenemedi. Bu yüzden yabancı bir diyarda kimsesiz kaldı. Korunmaya muhtaç bir duruma düştü. Babası Ebûsüfyan ise, henüz müslüman değildi. Bilâkis, müslümanların baş düşmanıydı. Bu sebepten, Ümmü Habîbe, babasının yanına da dönemezdi. Rasûl-i Ekrem, hâdiseyi haber aldı. Ümmü Habibeyi teselli edebilmek için, Habeşistana bir sefir yolladı. Habeş Necaşîsini (hükümdarını) vekil yaptı. Ümmü Habîbeyi kendisine nikâhlıyarak himayesine aldı. Nikâh merasimini Necaşî, Habeşistanda bulunan Ca'fer Tayyarın ve diğer müslümanların huzurunda yapmış, Rasûl-i Ekrem adına Ümmü Habîbeye 400 dinar mehir (nikâh bedeli) vermişti. Hazreti Peygamber, Habeşistana elçiyi Hicretin altıncı yılı göndermiş, fakat, nikâh merasimi yedinci senesi yapılmıştı: (688). Necaşî, nikâhtan sonra, Ümmü Habîbeyi, Medine'ye gönderdi.

Ümmü Habîbe, Rasûl-i Ekrem'in Peygamberlik devrinden 17 yıl önce doğmuş bulunduğuna göre, Peygamberimizle evlendiği zaman, 37 yaşındaydı. Hicretin 44 üncü senesi vefat etti.

Medine'de gömüldü.

9) Hazreti Cüveyriye -radiyallahu anha-

Hazreti Cüveyriye: Dırâroğlu Harisin kızıydı. Haris de Benî Mustalik kabilesinin reisiydi. İlk kocası da, Mustalikoğullarından Safvanoğlu Müsafi' idi. Rasûl-i Ekrem'in, Mustalikoğullarıyla yaptığı "Müreysî" gazvesinde, Cüveyriyenin kocası Safvanoğlu Müsafi' ölmüş, kendisi de esirler arasında kalmıştı: (Mekkeli olmayan müşriklerle yapılan harbler: Müreysî' Gazvesi maddesine bakınız!) Hazreti Cüveyriye, ashâbdan: Kaysoğlu Sâbit'in hissesine düşmüştü. İslâmî hükümlere göre, esirler, sahiplerine bir miktar para vererek hürriyetlerini kazanabilirlerdi. Fakat, Cüveyriyenin yanında yeter derecede parası yoktu. Rasûl-i Ekreme, müracaat etti. Yardımını istedi. Fidyesi ödendi. Esirlikten kurtuldu. Kendi arzusuyla, Rasûl-i Ekreme nikahlandı. Kabilesinden olan bütün esirlerin de kurtulmasına sebep oldu. Rivayete göre, bu suretle azat edilen köle ve cariyelerin sayısı yediyüzü buluyordu: (689). Hazreti Cüveyriye, Hicretin 56 ncı senesi, 65 yaşında vefat etti. Medine'de "Beki" mezarlığına gömüldü. (690). "

10) Hazreti Safiyye -radiyallahu anha-

Hazreti Safiyye: Hayberin fethi sırasında esir düşmüştü (Yahudilerle yapılan İslâm Harbleri: Hayberin Fethi maddesine bakınız!). Babası: Ahtab oğlu Huyye, Beni Nadîr kabilesinin reisi, validesi: Benî Kureyza kabilesi reisinin kızıydı. Safiyyenin asıl adı: Zeyneb idi. Rasûl-i Ekrem'in hissesine isabet ettiği için Safiyye denilmişti. Hazreti Safiyyenin kocası da, babası da kardeşi de Hayber savaşında ölmüşlerdi. Rasûl-i Ekrem, yahudilere müslümanlar arasındaki düşmanlığı kaldırmak istedi. Safiyyeyi azad etti, sonra onunla evlendi. Safiyye, müsevî olmakla beraber aslında Arabdı: (691). Safiyye, Hicretin 50 nci senesi vefat etti. Beki' mezarlığına gömüldü.

11) Hazreti Mâriye -radiyallahu anha-

Hicretin yedinci senesi Mısır hükümdarı tarafından Rasûl-i Ekreme gönderilen hediyeler arasında iki Mısırlı cariye de vardı: (485 ve 486 sayılı notlara bakınız!). Bunlar, Medineye gelirken, yolda, mürşidlerden müslümanlığı öğrenmişler ve müslüman olmuşlardı. Cariyelikten de çıkmışlardı. Rasûl-i Ekrem, bunlardan Mâriye ile evlendi. Mâriyenin, Rasûl-i Ekreme zevce olması, bütün Mısırlılar üzerinde çok iyi tesir bıraktı. Sonraki Bizans savaşında Mısırlıların tarafsız kalmalarına sebep oldu. Rasûl-i Ekrem'in "İbrahim" adındaki en küçük çocuğu, Mâriyeden doğmuştu. Mâriye, Rasûl-i Ekrem'in cariyesi değil, zevcesiydi. Mâriyenin doğurduğu İbrahim, Arab âdeti üzerine bir süt anneye verilmişti. İbrâhim'in süt anneye verilmiş olması, annesi, Mâriyenin hür ve asil bir kadın olduğunu göstermektedir: (692). Hazreti Mâriye Hicretin 16 ncı yılı vefat etti.

12) Hazreti Meymûne -radiyallahu anha-

Aynı sene "Meymûne" adında diğer bir dul kadın, Rasûl-i Ekremle evlenmek dileğinde bulundu. Bu suretle, kendisini Rasûl-i Ekrem'in hizmetine vakfetmek istedi. Arzusu yerine

Rasûl-i Ekrem'in Zevceleri

Ahmet Türkan tarafından yazıldı
Cumartesi, 18 Mayıs 2024 23:49 -

getirildi. Rasûl-i Ekrem'in en son nikahladığı kadın, Hazreti Meymûne oldu. Meymûne, Hazreti Abbâsın baldızı ve Abbâsın zevcesi Ümmülfadl'ın hemşiresiydi. Nikâh merasimini yapan da Abbâs oldu. Hazreti Meymûne fakirdi. Elli yaşından fazla yaşlı bir kadındı. Hicretin 51 inci senesi vefat elti. Cenaze namazını, Abbâsın oğlu Abdullah kıldı. Abdullah:

- "Bu, Rasûl-i Ekrem'in zevcesidir. Acele yürüyerek onun tabutunu sallamamaya dikkat ediniz! Ona hürmet için yavaş yürüyünüz!" demişti.

KAYNAK:http://www.hz-muhammed.net/forum/forum_posts.asp?TID=1531